

„Iskolába járni jó” – részlet egy vizsla naplójából

Elfáradtam: már csak egy jó kis alvásra vágyom.

- Mennyi minden történt ma velem: délelőtt horgászni voltam a látóképi tavon, szaladgáltam, pancsoltam, mindent megrágtam amit találtam a környezetemben, utána a várva várt debreceni kutyaiskola – ki nem hagynám semmi pénzért!

Hogyan kezdődött mindez?

- Hét hónapos lehettem...

Egy déli szunyókálásomból – amikor éppen egy húscsapatokkal díszített velős csotról álmodtam - arra ébredtem, hogy a gazdik rólam beszélgetnek. Apró szófoszlányok ütötték meg először a fülem...

Aha, szóval én egy hiperaktív vizsla vagyok aki mindent szétrág (csak két papucsot rágtam szét, olyan nagy dolog?), lerángatja a kitergetett ruhákat a kertben (szerintem azt nekem tették oda játszani!), két percig nem tud megülni egy helyben (miért kellene ücsörögni, mikor rohangálhatok is és miért ne alhatnék a kanapén mikor az sokkal kényelmesebb?).

- Ah, butaságokat beszélnek. Hisz egy kutya azért tart gazdát, hogy legyen aki kiszolgálja, fürdeti, játszik vele, enni ad és legyen kire felugrálni és megtörölni a sáros lábam.

Aztán többször is ismételték: iskola ahol sok kutya van és mást sem hallottam csak, hogy ilyen szépen ülnek, meg olyan szépen fekszenek, meg milyen aranyosak. Először kétségbeestem, hogy le akarnak cserélni, aztán derengeni kezdett: Úristen..., iskola..., ezt már hallottam valahol. De miért épp nekem kellene iskolába menni? Én már tudok ülni, feküdni és nagyon szépen eszek. A séta az megy, az nagyon jól megy, mert a gazdi mindig arra jön amerre én akarom és egyébként is többnyire az van amit én akarok, csak megfelelően kell rángatnom a pórázt. Mondjuk kicsit lassú, mert mindig lemarad mögöttem, hiába jelzem, hogy előttem újabb és újabb szagok vannak, amiket fel kell deríteni, a többségüket sürgősen felül kell „írni” kan kutyaéhoz illő módon. Nekem már nem kell megtanulnom semmit, pár hónap és úgy irányítom az egész családot, ahogy nekem tetszik.

Kezdeti félelmemet azonban lassan, lassan a kíváncsiság váltotta fel. Ha sok kutya..... akkor sok jó haver, lehet ismerkedni, ha új terep akkor új szagok!

„Iskolába járni jó” – részlet egy vizsla naplójából

És ettől a délutántól kezdve már csak az iskolán járt az eszem.....

Na mikor indulunk már?

II.

Az első nap!

Szombat van. Szinte alig aludtam az éjszaka mert olyan sok jövés-menés volt az utcában, s nekem minden alkalommal jeleznem kellett a gazdának, na meg a járókelőknek is, hogy ez a terület az enyém és ne közelítsenek. Meg persze az izgalom, mert ugye ma van a nagy nap, az iskola kezdés napja.

- Vajon mi vár rám?

- Megfelelek egyáltalán?

- Még az is előfordulhat, hogy hazaküldenek az alkalmatlanságom miatt?

Majd meglátom, de egy biztos: sokkal nagyobb a kíváncsiságom, mint a félelmem!

Soká lesz még két óra, hogy indulhassunk?

Nagyon nehezen telik az idő, ötpercenként a teraszajtóba ülök, de semmi: a gazdik csak teszik a szokásos dolgukat. Nem értem; ők nem izgulnak? El sem hiszem.

Indulunk! Indulunk! Hozzák a nyakörvemet és a pórázomat! Indulunk! Indulunk!

Igyekeztek már! Csatoljátok már azt a pórázt!

Nem megy gyorsabban az autó? Miért húzzátok az időt?

De végre itt vagyunk. Nyissátok már az ajtót! Gyertek már, ne kelljen a pórázt rángatnom!!

Rengeteg új és friss kutyaszag. Istenem, mennyi! Ez csodás!!!

Már megint rángatnom kell a pórázt?! Hát nem értitek!? Menjünk már tovább!!

Most mi van? Döntsük már el, hogy melyikünk van a póráz végén, kinek kell a másikat irányítani!

Szólítják a kezdőket! Milyen kezdőket? Mit kell elkezdeni?

Menjünk már! Már megint húznom kell a pórázt?

Most meg ülünk le körben? Minek? Miért nem rohangálunk? Miért nem játszunk?

Ti nem akartok velem játszani? Ezért jöttünk ide?

„Iskolába járni jó” – részlet egy vizsla naplójából

Mit hallok? Nem jó a nyakörvem? Ez az ember nem tudja mit beszél, hisz vadonatúj, puha bőrből és még az is kibéelve puha filccel. Tök kényelmes és így teljes erőbedobással tudom húzni a gazdát amerre csak kell.

Nem jó a póráz sem? Ez tényleg meghibbant! Tisztában van vele, hogy ezt a szép fényes láncot ajándékba kaptam.

Nem vagyok benne biztos, hogy jó helyre jöttünk, itt nem tisztelik az ebek személyes vagyontárgyait.

„lábhoz” – mi a fene ez? Milyen „lábhoz” JAAAAA!!!! Végre elindulunk, rohangálunk, játszunk!

De miért kell nekem arra menni amerre a gazda akar? Ja, kapok egy finom falatot. Ez nagyon jó és még meg is dicsér a gazdi. Ez az érzés mindennél jobb!

„ülsz” – mi ez már megint? Na most megyünk vagy ülünk, döntsétek már el!

Valami nem stimmel, a gazdi ilyen módon még nem húzta sohasem pórázta. Viszont, ha azt teszem amit ő szeretne megint kapok egy finom falatot. Meg is simogat.

Nagyon szeretem a gazdimat.

És ez ment, majdnem egy órán keresztül: „lábhoz”, „ülsz”, „lábhoz”, „ülsz”.

Ez az iskola? De hát a többiek is ezt csinálják?

Akkor meg nem is lehet olyan rossz. – meg azok a simogatások, dicséretetek -
Húúúúú...

Nagyon elfáradtam. Lehetne már szunyókálni egy kicsit...

„Iskolába járni jó” – részlet egy vizsla naplójából

III.

A folytatás...

Az első iskolanap óta még csak egy pár nap telt el és már úgy érzem, mintha hiányozna. Vagy tényleg hiányzik? De nem is tudom, talán az iskolatársak hiányoznak? Nagyon unalmas itthon, alig történik valami.

Húha! Valami van!!! A gazdi jön, hozza a pórázomat hallom, csörög a lánc.

- Igyekezz már!
- Meddig várjak?
- De most mi van?
- Ez nem is a póráz!
- Hol a nyakörvem? De a csörgése ugyanaz, ugyanolyan lánc.
- Most mi lesz? Mi történik?

A gazdi karikát formáz belőle és az orromhoz közelíti. Gyorsan bekapom, rágcsálom egy kicsit. De nem engedi, elkapja előlem. Ez milyen játék? Ezt még soha nem játszottuk, de gyorsan megtanulom, akkor biztosan kapok jutalomfalatot. Megint közelíti és megint bekapom, újra és újra. De miért lett a gazdi türelmetlen? Ha neki nincs kedve játszani akkor nem kellett volna elkezdenie.

Hoppá! Valamit nem jól csináltam, mert a lánc a nyakam körül van.

De furcsa érzés?! Tehát ez nem is póráz, hanem nyakörv. Nem értem miért kell lecserélni az a kényelmes bőrt?!

Mindegy, a lényeg az, hogy indulunk az iskolába, találkozhatok ismét az új ismerőseimmel, rohangálhatunk együtt, játszhatunk. Különben is sokkal jobban mutat a lánc nyakörv a lánc pórázzal, tökéletes az összhang.

Hová, hová? Nem kocsival megyünk? ... Nem is arra megyünk?

Akkor séta lesz, az is csodás, azt is szeretem. Bármerre megyünk mindenütt új és új szagok. Akkor irány balra. Aúúúú..... Ez nagyon szorít, megfulladok!

Na jó, akkor menjünk jobbra. Aúúúú....., ez megint szorít. De, ha lassabban megyek sokkal kényelmesebb, mint az előző nyakörvem. Nem értem, akkor hogyan fogom így a gazdával közölni, hogy mit kell tennie? Végül is én vagyok a falkavezér. Vagy nem?

„Iskolába járni jó” – részlet egy vizsla naplójából

Fussunk már! Aúúúú...., Lassítanom kell és akkor egészen jól érzem magam.

Ha szépen a gazdi előtt megyek, nem szorít csak egy kicsit, de még ez sem elég. Ismételteti itt nekem a „lábhoz” vezényszót, meg rángatja a pórát.

Ugyanazt tesszük, mint az iskolában: vezényszavak, pórázrántások, dicséretetek, jutalom falatok, megint vezényszavak, megint jutalomfalatok, stb., stb.

Kezdek rájönni az új nyakörvem használatára, szerintem egész jó. Sokkal lazább, mint az előző, csak jobban oda kell figyelnem a gazdira. Sőt! Még a dicséretetek száma is nő és ennél nincs csodálatosabb érzés, nekem elhihetitek. Csupán csak önfegyelem kérdése az egész, még egy ilyen hiperaktív vizslának is, mint én vagyok.

Ez a séta és egy kis gyakorlás is kimeríti a kutya kölykét, álmos lettem, menjünk szépen haza.

Majd legközelebb az iskolában megmutatom mindenkinek: ha összeszedem magam nagyobb összhangban leszek a gazdival, meglátjátok.



„Iskolába járni jó” – részlet egy vizsla naplójából

IV.

Felismerések

Felismerés 1.

Most hogy már tapasztalt iskolába járó lettem, időnként – főleg a nyári melegben- elmélkedem erről-arról...lehet ez már a korral jár??? !!!! Végül is már egy éves lettem!!! Az iskola formálja az ember, ööö izé a kutya gondolkodását még egy ilyen reménytelennek tűnő izgága vizsláét is. Az iskola...a gyakorlatok...jé...!!! itt nem csak engem tanítanak, hanem a gazdit is hogy hogyan értsen szót velem...és ha a gazdi ezt nem szégyelli akkor én sem!

A **felismerés!** Igen ! Én abban a pillanatban határozottan büszke voltam arra, hogy iskolába járunk !!!

Én és a gazdi, vagy a gazdi és én? ...és ekkor nyilallt belém a második felismerés

Felismerés 2.

A figyelmem, a kíváncsiságom azért egy percre sem lankad, egész nap csóválom a farkam, szemmel tartom a falkát, kaparok az udvaron ha kell, ugatok ha úgy látom jónak, jövök megyek egyszóval mindenhol ott vagyok...„hiperaktív” ...szeretem ezt a szót...eddig ez bevált...ez a mentségem bármit is csinállok ... felelős vagyok a falkáért!

De az **iskola**... az más...ott valahogy minden a feje tetejére áll. A mai napig megőrülök olyan izgatott vagyok... kocsiból ki – hát nem látjátok hogy megérkeztem !!!? Jelölök, kaparok a hátsó lábaimmal, rohannék... csajok hát nem látjátok? Húznám a gazdit... nem enged. Szólok neki... nem érti. Én a tanulás előtt játszani akarok!!! A gazdinak viszont egész más elképzelései vannak. Rám szól, rendre utasít, és megnyugtat. Képzeltétek!...percek múlva már örömmel teszem azt, amit mond... na jó... a virsli se rossz amit kapok, és az a dicséret! – olyan jó hallani a gazdi szájából! Az én gazdim! Igen. Sokat tanult már ő is.

„Iskolába járni jó” – részlet egy vizsla naplójából

A **felismerés!** Nem én vagyok a falkavezér... hé haver... egy kicsit azért megkönnyebbültem! ...lássuk a jó oldalát, legalább nem nekem kell mindenben dönteni. Nagy kő esett le a szívemről.

A falkavezérnek nincs mindig könnyű dolga a falka tagjaival...hm...vegyünk például engem. Már beletörődtem hogy a gazdi a falkavezér...na de mindig?!

Nestor, Mázli, Happy, Luis, Lufi, Dante, Dorka ☺ ...és a többiek. Az OSZTÁLYTÁRSAIM!

Együtt tanulunk, gyakorlunk és időnként játszunk. Az én csoportom...nagyon jó hogy közéjük tartozom...ezért is ugrálok néha rájuk. Szeretetből! Határozottan ügyesek vagyunk már ...na jó nem mindig, mert időnként valaki kilóg a sorból...például én! Mert jó orrom van ám nekem és elég csak egy szippantás...elvesztem...és a feladat végrehajtása számomra azonnal más megvilágításba kerül, sajátos értelmezéssel. (olyan Samusan).

De majd erről legközelebb...

A large, faint watermark of the Vizslatúra logo is centered on the page. It includes the stylized mountain and dog silhouette, and the word "VIZSLATÚRA" in large, bold, sans-serif capital letters.

„Iskolába járni jó” – részlet egy vizsla naplójából

V.

Lassan felnövök

Ősz van, januárban már kétéves leszek - talán kezdek lenyugodni: *Na jó csak vicceltem!* De ami igaz az igaz, az utóbbi időben írói válságba kerültem. A gazdik sokat dolgoznak, valahogy ritkábban járunk iskolába, sok időm van elmélkedni a világ, akarom mondani a kutya sorsán. Én a hiperaktív vizsla egész nap csak ide fekszem, oda fekszem és ez valahogy most nem az igazi. Igen! Én most elégedetlen vagyok!

Tudom...a gazdi is az velem néha, de én egy kan kutya vagyok...falkavezérnek termett...! Nem érkezhetek meg úgy az iskolába, hogy észre se vegyenek! Hahó! Megjöttem...ez is az én területem, az is az én területem...hááát szóval belátom: egyszerűen nem bírok magammal!

Pedig hallom, tudom hogy vinni akarnak, de aztán nem lesz belőle semmi...csak így Samóca, meg úgy Samóca .Egyszer ezért nem tudunk menni, másszor azért nem tudunk menni és én csak várok, várok. Persze...kivisznek kicsit futtatni, gyakorolunk is... de az iskola az más!

És én le akarok vizsgázni! Iskolába kell mennem! Köztünk szólva sokkal könnyebb volna, ha a feladatokat sajátos felfogásban lehetne végrehajtani- én néha meg is próbálom...de nem vevő rá a gazdi. Hajthatatlan, és csak is úgy jó, ahogy azt az iskolában kitalálták! Pedig a fantáziám határtalan...hagy írjam le hogy én hogy képzelem!

A behívásnál: nem értem, hogy miért kell nekem egyenesen a gazdihoz futnom? A falat a kezében...tudom hogy megvár...az csakis az enyém. Elindulok felé, aztán egy kanyar és mögé futok, szétnézek...ráérek még odafutni...esetleg rácuppanok egy jó kis szagra vagy megmutatom magam egy jó kis szukanak, majd uzsgyi a gazdi lába elé. Leülök és ártatlanul felnézek egyenesen a szemébe, mint aki jól végezte dolgát ...kaphatom a falatot? Hogy ez mennyivel érdekesebb így!

Vagy például, ha egyenesen hozzá futok, akkor azt akkora sebességgel teszem, hogy alig tudjak lefékezni... mindegy csak legyen a dologban valami

„Iskolába járni jó” – részlet egy vizsla naplójából

érdekes! És miért kell pont a gazdi elé ülni... pont középre ...nem látok tőle semmit!.. jobbra balra kukucskálok , hogy lássak is valamit... a gazdi beteríti előttem a kilátást.

A következő vezényszó az igazodj: Nem tudom a többiek, hogy vannak ezzel, de én ferdén szeretek a gazdi mellé ülni, fenekemmel a gazdi lába felé fordulva. De nem csak úgy hóbortból, nálam mindennek oka van! Én meg tudom ezt is magyarázni... sokkal kényelmesebb, és így jobban szét tudok nézni, mert én mindent látni akarok!

És még a kedvencem. A gazdi lefektet és messzebb megy, én türelmesen várok, mert ha a gazdi azt mondja hogy fekszik akkor azt komolyan kell venni! Addig fekszem amíg nem szól... de hát már időnként úgy nézek ki mint egy kinyúlt béka ...! Szagok minden felé... egy vadászkutya feküdjön egy helyben!? Semmi szaglás, semmi moccanás? Volna erre is ötletem.



„Iskolába járni jó” – részlet egy vizsla naplójából

VI.

Egyedül az iskolában

Mostanában nagyon ritkán jutok el a Debreceni Kutyaiskolába, hol egy szalagavató van szombaton, hol a gazdámnak van munkája egész hétvégén. Hjjj, de rossz így..... Unatkozom. Most is, szombat van, iskolanap, de ki sem merek mozdulni a házamból, úgy szakad az eső. Ma sem lesz iskola, úgy néz ki. Hjjj, de rossz így.... Pfff....

Csak ásítózom egyfolytában, nagyon-nagyon lassan telik az idő, a gyerekek sem mozdulnak ki, ők sem szeretik az esőt. Nincs kivel játszanom.

Persze azért eső ide, vagy eső oda, ha az utcán felénk közelít valaki, rohanok és tudatom vele, hogy itt nincs semmi keresnivalója.

Már este van, lassan vacsoraidő, ma sem lesz iskola... Hjjj, de rossz így.....

...

Hát... A mai nap sem kezdődik fényesen, cudar idő van, nagyon fúj a szél és esik is, csak szédelgek, járkálok fel s alá. Bekéredzkedek a nappaliba, ott jó meleg van, szunyókálok egyet, kiszaladok... futok egy kört.

Már délután van és még mindig esik. Unatkozom... Hjjj, de rossz így.....

De... de... mi történik!!

A nyakörv és póráz csörgését hallom!

Megyünk valahová? Nem horgászni, mert nem látom a pakolást, akkor biztosan séta!

A gazdám, ha ráér, nem törődik vele, milyen az időjárás, visz valahová. Az én gazdám ilyen! De megyünk, az már biztos, rögtön kiugrok a bőrömből! Gyerünk már! Mikor mondja már, hogy hozzám?

S hallom: „hozzám!”.

Ilyenkor nem tudok lassan menni. Át a nappalin teljes sebességgel, a szőnyegek repülnek szerte-szét, de nem baj, a lényeg, hogy indulunk, már dugom is a fejem a nyakörvbe, csak nehogy itt maradjak. Nyissátok már az ajtót!

Nem, nem séta, mert autóval megyünk. – Mindegy, csak menjünk.

„Iskolába járni jó” – részlet egy vizsla naplójából

Már az iskolánál vagyunk. Akkor ma van az iskolanap? Nagyon jó, mert már régen voltam, nagyon hiányzik.

De mi történt? Alig van valaki. Hol vannak a többiek? Félnek egy kis esőtől? A kezdők zöme már elment, a saját csoportomból pedig senki nem ért még ide? Ilyen még nem volt. Máris sorakozó van, gyerünk!!

A két újoncnak most megmutatom, mit is lehet itt tanulni! Most összeszedem magam rendesen, megpróbálok csak a gazdira koncentrálni. Remélem sikerül!? Nem! Tudom, hogy sikerül! Mert én vagyok Samu, a vizsla.

Hallom a parancsot, gazdim: „feküdj!” – Mire a parancsszó elhangzik, már hasalok a földön. Hasalok, és csak hasalok. A türelmemet is próbára teszik, de állok elébe. Csak kicsit unalmas itt mozdulatlanul, nagyon unalmas, nehezen bírom, a szagok meg csak jönnek-jönnek.

Úgy érzem, belekapaszkodnak az orromba és húzzák, s közbe szinte hallom a hangokat: „Saamuu, gyeeree, feedeezz feel beennüünkeet.” Nagyon nehéz, de megoldom!

Hurrá! Jön a gazdi, megdicsér, jutalomfalatot ad. Már ezért megéri megtenni, amit kell, a simogatás pedig: hú, ha azt tudnátok!

De tovább kell maradnom, pedig már azt hittem... De menni fog. A gazdiért.

Végre behívás, futhatok egyet!

Futok-futok, teljes erőmből, irány a gazdi...

Hoppá! Már megint elfelejtettem lassítani.

Kaphatom már azt a jutalmat? De finom!

Most meg menetelünk egyet: „lábhoz!” - hallom, és a tekintetem le sem veszem a gazdiról - na jó, csak néha! Az is előfordul velem, hogy az orrom leteszem, de ki tud ellenállni a csábításnak?

Néha én is úgy vagyok, ahogyan a gazdi szokta mondani: „Mindennek ellen tudok állni, csak a kísértésnek nem.”

Most meg menet közben „ülsz!”, és egyedül maradok, de nem sokáig, mert megyünk tovább, „feküdj!”, s már hasalok is.

Így trenírozunk, több mint egy órán keresztül, nagyon elfáradok. Talán jobban, mintha tízen, vagy még többen lettünk volna. Lehet, nem is a sok feladattól,

„Iskolába járni jó” – részlet egy vizsla naplójából

hanem a koncentrációtól, de megérte. A gazdi elenged, futkározhatok, amerre csak akarok, ameddig csak akarok – vagy mégsem - „hozzám!”, majd kapom a jutalomfalatot és futhatok tovább. De jó!

Ha hiszitek, ha nem: rendesen elfáradtam. Az iskolavezető csak rám figyelt egész végig, én meg a gazdira, olyan szinten, hogy észre sem vettem, mikor maradtam az egyetlen kutya. A kutyafáját!

Ez a nap fantasztikus volt. Nem is tudom, melyikünk tanult ma többet.



„Iskolába járni jó” – részlet egy vizsla naplójából

